

[Boligministeren]

slå, at der bliver mulighed for at anvende bevaringsværdige industri- og erhvervsbygninger, der ikke mere benyttes til deres formål, til beboelse, noget, man bl.a. i Thisted på forsøgsbasis allerede har set et godt eksempel på.

Problemerne går imidlertid nok videre end til byfornyelse og vedrører måske i nok så høj grad vedligeholdelse af vores bygninger, især den ældre boligmasse, altså det, jeg kunne kalde forebyggende byfornyelse. Det er et spørgsmål om, hvorvidt vedligeholdelsesmidlerne er store nok, og også om deres anvendelse, som hr. Baadsgaard var inde på, og det er derfor til syvende og sidst et spørgsmål om lejens størrelse.

Jeg skal ikke her genoptage det debatmøde, Boligministeriet forleden afholdt på grundlag af Ølgaard-rapporten, men kun sige, at en af mine konklusioner efter dette møde var, at vi nok måtte overveje over en årrække at udligne det såkaldte huslejespænd og benytte midlerne herfra til bedre vedligeholdelse, meget gerne med en øget lejerdeltagelse og -indflydelse, som hr. Baadsgaard efterlyste.

Jeg skal desuden oplyse, at jeg ved byfornyeslovens revision også vil foreslå en række forenklinger og en afbureaukratisering af de nugældende procedureregler, som både forsinker og belaster dette vigtige arbejde, som jeg prioriterer meget højt.

Sluttelig har det glædet mig, at de fleste ordførere er gået ind for en større sammenhæng mellem boliger og erhverv. Det vil betyde en oplagt mulighed for at mindske bl.a. pendling og samtidig skabe levende, sammenhængende bykvarterer, noget, der også har en kriminalpræventiv effekt. Det er et element i vor trivsel og vort miljø, som vi ikke har berørt i dag.

I relation hertil finder jeg det også vigtigt, at vi i vores boligplanlægning søger at blande de forskellige aldersgrupper og undgå de sekteriske byggeformer, vi i en årrække har favoriseret, hvor unge og yngre nærmest blev søgt anbragt så langt fra ældre som muligt.

Tider skifter, og sæder mildnes, hedder det jo, og tilsvarende gælder for vor bygge- og boligpolitik, som aldrig hverken kan eller skal være stationær, men altid skal afspejle tidsepoken og de mennesker, der lever i den.

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Det er jo lidt af en balancegang på én gang at

skulle svare ordførerne og være oppe mod det frokostproblem, der lidt tydeligt har bredt sig her i Folketinget.

Jeg vil gerne indlede med at takke SF for forespørgslen, men jeg er lidt ked af, at fru Margrete Auken sagde: »Hvor ville det være spændende, hvis Folketinget tog denne debat alvorligt.« Jeg synes faktisk, vi har taget den alvorligt, og jeg er ked af, hvis fru Margrete Auken ikke har taget f.eks. mit indlæg alvorligt. Hun kan være enig eller uenig i det, men det alvorlige og grundlæggende i det var, at vi skulle tage udgangspunkt i tankegangen i Brundtland-rapporten. Det er jo en ganske vidtgående tankegang, også når det drejer sig om de konsekvenser, der skal drages af den.

En ting, som jeg måske nok synes at vi burde have med, men som man i hvert fald kun lidt perifert kom ind på i forbindelse med hr. Glønborgs indlæg, er: Hvem er det egentlig, der har lyst til at bo i byerne? For der er jo udpræget nogle mennesker, der har lyst til at bo på landet, nogle i provinsbyerne og nogle i storbyerne, og jeg synes, at en diskussion om, hvad det er for en menneskesammensætning og en struktur, vi har i byerne af de forskellige størrelser, måske kunne være nok så interessant som udgangspunkt for en debat som denne. Den ville give nogle indikationer af, hvad det er for nogle miljøproblemer, vi har, og der er ikke nogen som helst tvivl om, at trafikproblemet er et af de store problemer i byerne.

På den anden side – uden at jeg har lyst til at blive dybt forurenede af bly eller andet – hører trafikdelen på en eller anden måde også med i byernes liv, og derfor synes jeg, det måske kunne være nyttigt, om vi differentierede diskussionen.

Jeg sagde, at der er 3 mio. mennesker, der bor i byer over 10.000, men det er jo ikke det samme, om man bor i Storkøbenhavn, i Århus, i Ålborg, i Odense eller i en af de andre lidt større byer, eller man bor i en af 10.000-personersbyerne, for det er vidt forskellige miljøproblemer, man har.

Jeg kunne godt være fristet til at sige meget om København – trafikministeren har sagt en del – også fordi jeg selv bor der, men i betragtning af tidspunktet tror jeg, jeg vil undlade det. Jeg vil dog godt sige, at vi skal passe på ikke at gøre København til det centrale i denne diskussion.